

พ.ก.๒

ละครพด แต่งใหม่

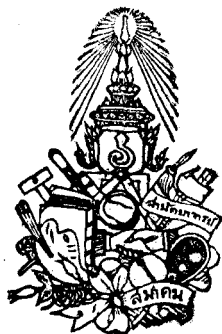
๒

เรื่อง

พดใหม่ขาว

หนังสือปก

สำนักงานราชการ  
พิมพ์ที่กรุงเทพฯ



พระราชทาน

สามัคยาจารย์สมาคม

วันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๗



ละครพูด แต่งใหม่



เพลง  
พอกไม้ขาว

# “ฟอกไม้ขาว”

ลดรูปดัด แต่งใหม่

แปลเรื่อง ซึ่ง อาจ จะมี ได้ ลัก ครวา หนึ่ง

ตัวละคร

หลวงพรพานิชกรกรม

นายบุญลึ่ง

จำรัด



ฉาก : เฉลียง นำห้อง  
ใช้เป็น ห้อง ก็ ได้ )

นอน หลัด ใน บ้าน หลวงพร ( ถ้า จะ

( เมื่อลงโรง จำรัดกับนายบุญลึ่ง นั่งอยู่ด้วยกัน ห่าง ๆ

กัน เครื่อง ตกแต่ง ใช้เป็น พรมปู มี หมอน วาง ราย ๆ อยู่

หลายใบ เพื่อใช้เอกเขนบกบ้าง ตาม ลมควว )

จำรัส

อะไรใช้ยังไม่หมด อีก ๑๑

บุญส่ง

รวมแล้ว แต่ยังไม่หมด ยัง ค้าง อยู่สอง สาม ราย แต่ก็  
เป็นราย ย่อย ๆ รวบรวม เบ็จ เสร็จ, ก็ เห็น จะไม่ เกิน สี่ ร้อย ๑๑  
ห้า ร้อย บาท

จำรัส

ก็แล้ว คุณ ทำ อย่างไร ไว้แล้ว

บุญส่ง

ฉัน ก็ ขอ ผัด ๆ ไว้ที ฉัน บอก เขา ว่า หล่อน คง จะ ใช้ ให้ หมด  
แปด แปด แต่ ใน เวลา นี้ หล่อน ยัง ไม่ มี เงิน ( จำรัส พยัก หน้า )  
นี่ แน่ ๆ แม่ จำรัส หล่อน กับ ฉัน ก็ ได้ เคย รัก ใคร ---

จำรัส

พุทไธ้! คุณ นี้ อย่างไร ดิฉัน ได้ ขอ แล้ว ไม่ ใช้ ๑๑ ว่า อย่า  
มา เตือน ความ เก่า ชื้น อีก เลย

## บุญส่ง

หล่อน อย่างเข้าใจผิด พังฉันพูดให้ตลอดก่อน ที่ฉันจะพูด  
เมื่อแต่ก่อนนะ ไม่ใช่ว่าจะพูดถึง การที่เป็นมาแล้ว ฉัน  
จะพูดถึง การภายหลัง

## จำรัส

ก็ อย่างนั้น เอาความเก่ามาพูดทำไมเล่า

## บุญส่ง

ฉันพูดขึ้น เพื่อจะแสดงว่า, ฉันหมายดีต่อหล่อนจริงๆ ฉัน  
ต้องขออนุญาตพูดตรงๆ ลึกหน่อย แต่ฉันรับรองว่า, จะ  
ไม่พูดจาให้เป็นทางที่คล้ายเกี้ยวพาล, แพละโลม อะไรเลย  
หล่อน ห้ามฉันแล้ว ฉันก็ไม่ขัดใจหล่อน

## จำรัส

อ้อ ถ้าเช่นนั้นก็ว่าไปซิ

## บุญส่ง

หล่อน กับฉัน ก็ได้เคยรักใคร่ชอบพอกันมา มาก จะว่า

มากเกิน ไปก็ ว่า ได้ฉัน ก็ยอม จะ รู้ลึก อยู่ว่า การ ที่ หล่อน  
ได้ คบ ค่ำ มา แล้ว กับ ฉัน, ไม่ได้ เป็น ประ โยชน์ อะไร แก่ ตัว  
หล่อน เลย กลับ จะ ให้ โทษ เสีย อีก

จำรัส

การที่ คุณ คบ ค่ำ สมาคม กับ ดิฉัน นะ ดิฉัน ไม่ เห็น เป็น การ เสีย  
อัน ไต มัน มา เสีย อยู่, ตอน ที่ ไม่ ยืด ยาว ไป นั้น แลละ จริง ไหม

บุญส่ง

จริง ฉัน ก็ รู้ลึก เช่น นั้น เหมือน กัน พุด ตรง ๆ ถ้า ฉัน ได้  
อยู่ กับ หล่อน ยืด ยาว ตลอด มา หล่อน ก็ คง จะ - เออ จะ พุด  
อย่างไร ดี

จำรัส

ดิฉัน จะ พุด ให้ ถ้า คุณ ไม่ ทิ้ง ดิฉัน เสีย แล้ว ดิฉัน ก็ คง  
จะ เป็น คน มี หลักฐาน มัน คง ตลอด มา นี้ เพราะ ใจ คุณ ก็  
เหมือน ผู้ชาย โดย มาก เมื่อ ก่อน ที่ ได้ พย กับ คุณ, ดิฉัน ก็  
เป็น คน อยู่ ใน ออก พ่อ ออก แม่ คุณ ใช้ ล้อ เข้า ไป พุด ชักชวน



ดิฉัน ก็เป็นสาว ฟุ้งรุ่ม ๆ, ก็ หักใจ ไว้ ไม่อยู่ ยิ่งได้ ดูเนื้อ ดูตัว  
กัน เข้า แล้ว, ก็ ยิ่ง รุ่มใหญ่ จน ลงปลาย ก็ - ก็เป็น อย่างไร,  
คุณ ก็ ย่อม ทราบ อยู่เอง แล้ว

บุญส่ง

ถีจริง

จำรัส

แล้ว ต่อ มา เป็น อย่างไร เล่า คุณ ก็ รู้ เรื่อง อยู่ตลอด พ่อ  
แม่ ดิฉัน รู้ เข้า อุด้าห์ คิด ตาม จน พบ ตัว มาร้อง ให้ ร้อง ห่ม  
ตัดพ้อ ต่อ ว่า คุณ ก็ พูด จา รับ รอง ว่า, คุณ จะ เลี้ยงดู ดิฉัน  
ไม่ ทั้ง ไม่ ขว้าง ดิฉัน เวลา นั้น ก็ ยัง ไม่ รู้ จัก อะไร กำลัง  
หลง กิ่งม เชื่อ ถ้อย คำ ของ คุณ

บุญส่ง

ที่ นั้น พุด เวลา นั้น พุด โดย จริงใจ แท้ ๆ แต่ ว่า --

จำรัส

แต่ ว่า อะไร

บุญส่ง

ฮือ! มัน พุด ยาก

จำรัส

ดิฉัน จะ พุด แทน ก็ได้ ในเวลานั้น เป็น เวลา ที่ แรก ๆ ได้  
 ดิฉัน ไป ใหม่ ๆ กำลัง หลง เห็น ดิฉัน เป็น นางฟ้า, ตก มา  
 จาก สวรรค์ ใหม่ ๆ คุณ เอง ก็ ยัง พึ่ง จะ รุ่ม รุ่ม, ยัง ไม่ เคย  
 พบ ประ ผู้ หญิง, อย่าง สนิทสนม จริง ๆ ดิฉัน เป็น คน แรก คุณ  
 รัก มาก อยู่ เอง ใน ใจ เวลา นั้น, ก็ นึก ว่า จน ตาย ก็ ไม่ จืด  
 จริง ไหม

บุญส่ง

จริง

จำรัส

แต่ คุณ ก็ ไม่ แปร ลก อะไร กับ ผู้ ชาย อื่น ๆ เลย เป็น ธรรมดา  
 ของ ผู้ ชาย รุ่ม โดย มาก, ผู้ หญิง คน ไหน ที่ จะ ได้ ยาก ๆ,  
 ดู ข้าง นำ ปรารถนา เสีย จริง ๆ, แต่ ถ้า พอ ได้ แล้ว ก็ หหมด สุนัข  
 ชัก จะ จืด ลง ต้อง เทียว ความ หา ใหม่ อีก จริง ไหม

บุญส่ง

ฉันไม่เถียงเลย.

จำรัส

เมื่อคุณจัดที่ดินแล้วไม่ช้า ก็ไปหลงผู้หญิงอะไรอีก คน  
หนึ่ง ไปมาหาที่ดินห่างเข้าทุกที จนลง ตอนปลาย  
ไม่ได้ไปหาเลย ที่ดินก็หมดท่า เงินทองอะไรจะ  
ใช้สรอยก็ไม่มี ขอคุณๆ ก็ผิดไปรำไป ที่ดินก็ลำบาก  
เข้าทุกที ก็นั่นแหละ ใครบ้างจะยอมอดตาย ที่ดินก็  
ต้องคิดหาทางอื่น นอกจากที่คุณ

บุญส่ง

ก็พ่อแม่หล่อน —

จำรัส

พุทโธ คุณก็รู้ๆ อยู่เองแล้ว พ่อแม่ที่ดินนะ มั่งมีสี่สุขอะไร  
นักหนา ก็หาได้แต่พอจะใส่ปากใส่ท้องเท่านั้น ส่วน

ดิฉัน นะ ฤา คุณ ไปเอา ดิฉัน มา เลี้ยง ดู ไร่ อย่าง ดี มา  
 ลัง ลอน ให้ ดิฉัน พุ่ม เพี้ย เสี่ย จน เต็ม ประตุ สิ่งไร ที่ไม่ ดี,  
 ที่สุด ก็ ไม่ ชอบ ไม่ ปรากฏา ไซ้ ดิฉัน จะ กลับ ไป อยู่ กับ พ่อแม่  
 จะ ทน อยู่ ที่ ไหน ได้

บุญส่ง

ข้อ นี้ ก็ จริง อยู่

จำรัส

จริง นะ ซิ ก็ เมื่อ ความจริง เป็น อยู่ เช่น นั้น แล้ว ก็ ไม่  
 มี ทาง อื่น, ที่ ดิฉัน จะ เดิน ไป ได้ นอกจาก ต้อง หา ผัว ใหม่  
 อีก คน หนึ่ง แต่ ดิฉัน มัน เป็น คน เควาะห์ ร้าย, อยู่ กับ ใคร  
 ไม่ได้ ยึด จะ ต้อง พุด ต่อ ไป อีก ทำไม ต่อ มา ดิฉัน เป็น  
 อย่างไร คุณ ก็ ทราบ อยู่ เอง แล้ว แต่ ที่ ดิฉัน เป็น ไป อย่างไร ๆ,  
 ต้อง นับ ว่า เริ่ม มา จาก คุณ ก่อน

บุญส่ง

ฉัน เสีย ใจ เสีย ใจ จริง ๆ



### จำรัส

ชอบใจ คุณ ที่ เลี้ยวใจ      ดิฉัน ไม่ได้ ตีเตือน คุณ ยิ่ง กว่า คน  
 อื่น ๆ, คุณ ก็ ไม่ ผิด อะไร กับ ผู้ชาย อื่น ๆ,      ผู้หญิง ที่ ได้  
 ง่าย ๆ ก็ ย่อม จะ ทั้ง ง่าย ๆ เหมือน กัน,      เป็น ความ ผิด  
 ของ ผู้หญิง, ที่ ทำให้ ตัว ราค า ถูก เช่น ดิฉัน      เพราะ ฉนั้น  
 ดิฉัน ไม่ กล่าว โทษ ใคร, นอก จาก ตัว ดิฉัน เอง

### บุญส่ง

นี่ แนะ แม่ จำรัส      ฉัน ยอม ให้ หล่อน พุด มา คน เดียว นาน  
 แล้ว คราว นี้ ฉัน ขอ พุด ลัก คำ เถอะ      ขอ ความ อันใด ที่  
 หล่อน กล่าว มา แล้ว, ฉัน ไม่ เถียง จน คำ เดียว      เพราะ ฉนั้น ได้  
 มา รุ้ ลัก ขึ้น ใน ใจ      ว่า ตัว ฉนั้น ได้ ประพฤติ ไม่ สม ควร แก่  
 หล่อน มา อย่าง ยิ่ง      ที่ จะ แก้ ไข ลบ ล้าง อย่างไร, ก็ ไม่ อาจ  
 จะ หมัด จะ ลั่น ไป ได้      แต่ อย่างไร ๆ, ก็ ขอ ให้ ฉนั้น ได้ มี โอกาส  
 แก่ ตัว บ้าง      ขอ โอกาส ช่วย ให้ หล่อน, ได้ รับ ความ สุข บ้าง  
 แม้ แต่ จะ เป็น ส่วน น้อย ที่ สุด, ลัก เท่า ไดร ก็ ตาม ใจ

## จำรัส

ที่จริง คุณ ก็ ได้อุ่นเพราะหัดฉัน มาก อยู่ แล้ว ใน เวลานี้  
 นอก จาก คุณ หลวง, จะ หา ใคร ที่ เมตตา หัดฉัน เท่า คุณ, ก็ ไม่  
 มี แล้ว

## บุญส่ง

ขอ ที่ เอะอะ ออย่า ยก เอา ความ เมตตา ของฉัน มา กล่าว เลย  
 เพราะ ที่ ฉัน มา ช่วย เป็น อธุระ, ใน การ งานอะไร ๆ ของ หล่อน,  
 ก็ ด้วย ความ เต็ม ใจ มุ่ง ดี ต่อ หล่อน จริง ๆ, เพราะฉัน รู้สึก  
 อยู่ ดี ว่า, ที่ หล่อน ได้ เสียหาย มา แล้ว ฉัน มีความ ผิด มาก  
 เพราะฉัน ฉัน ขอ แก้ว ตัก ที่ ได้ ทำ ความ ไม่ ดี ให้ แก่  
 หล่อน มา มาก นั้ก แล้ว ขอ ทำ ความ ดี ให้ แก่ หล่อน ลัก  
 ครั้ง เกิด

## จำรัส

คุณ จะ ทำ อะไร อีก เล่า เท่า ที่ คุณ ได้ ช่วย เหลือ มา แล้ว,  
 ก็ มาก อยู่ แล้ว

## บุญส่ง

ฉัน รู้สึกว่า ยัง ไม่ พอ      ฉัน ขอ ช่วย ให้ หล่อน, ได้ มี ความ  
 สุข ใจ จริง ๆ ลัก ครั้ง หนึ่ง      หน้ ของ หล่อน ที่ มี เหลือ อยู่, ก็  
 ไม่ มากมาย อะไร นะ      คือ ไม่ มาก เกิน กว่า กำลัง ของ ฉัน,  
 ที่ จะ ชำระ ให้ แล้ว ไป เสีย ได้ ใน คราว เดียว,      แต่ ลำพัง ตัว  
 หล่อน เอง จะ ลำบาก

## จำรัส

ดิฉัน ขอบใจ      แต่ จะ ยอม เช่น นั้น ไม่ได้      ดิฉัน ได้ ตั้งใจ  
 ไว้ แล้ว, ตั้ง แต่ มา ได้ กับ คุณ หลวง      ว่า ถึง จะ เป็น คาย  
 อย่างไม่, ไม่ ขอ พึ่ง ผู้ ชาย อื่น นอก จาก คุณ หลวง, ถ้า คุณ แม่ ตา  
 ดิฉัน, ก็ ขอ อย่า ให้ คุณ ทำ ให้ ดิฉัน เสีย ความ ตั้งใจ อันนี้ เลย

## บุญส่ง

ก็ ถ้า เช่น นั้น, ทำ ไหม หล่อน ไม่ ขอ เงิน ที่ คุณ หลวง, ไป ใช้ หน้  
 เสีย ให้หมด เล่า

## จำรัส

การที่จะขอเงิน, ฎาขอของอะไร ๆ, คุณหลวงคงให้ทุกอย่าง  
แต่ขอให้คุณตรงดูเถอะ จะให้ดิฉันอธิบายอย่างไร,  
ว่าจะต้องการเงินไปทำไม

## บุญส่ง

ทำไมไม่บอกตรง ๆ,ว่าจะขอไปชำระหนี้เก่าเสียให้หมด

## จำรัส

จะบอกอย่างไร มีต้องเล่าเรื่องฎาว่า, เป็นหนี้ด้วยอะไร  
บ้าง ขอให้คุณเข้าใจ,ว่าคุณหลวงแกนึกว่า,ดิฉันนะ  
เป็นแม่หม้าย เป็นคนเรียบร้อย,เสียมเจียมตัว รักษา  
เนื้อรักษาตัวอย่างดี ถ้าไปแสดงเบ็ดบาญชีหนี้สินให้ดู,  
ความก็คงต้องถูกลามใหญ่ แกก็คงต้องสืบสาวราวเรื่อง  
อะไร ๆ,ต่อไปอีก แล้วก็จะได้เกลียดดิฉันตายเป็นไรเล่า  
บางทีก็จะถูกไล่อีก



บุญส่ง

ถ้า เขารัก หล่อน, เขา คง จะไม่ ข้ำบ ไม่ ได้ หล่อน เป็น แน่

จำรัส

คุณ ยัง เข้าใจ ผิด อยู่ มาก คุณ หลวง ผิด กับ คน อื่น ๆ แยก  
 เลียง ตุ ดิฉัน จริง ๆ ไม่ ไซ่ เกือบ ไร่ เป็น ของ เล่น ชั่ว คราว,  
 อย่าง คุณ ฤา คน อื่น ๆ ที่ เปน มา แล้ว ส่วน ดิฉัน, ก็ รู้ ลึก  
 บุญคุณ แยก มาก ยัง ไม่ เคย รัก ใคร ตุ ดิฉัน, เท่า คุณ หลวง  
 นี้ เลย ดิฉัน ตั้ง ใจ จริง ๆ, ที่ จะ ประพฤติ ตัว ให้ ดี, สมควร ที่  
 ผัว จะ ไว้ วาง ใจ, ได้ เหมือน ผู้ หญิง อื่น ๆ, เพราะ ฉนั้น ถ้า ท่าน  
 ไล่ ดิฉัน เลี่ย เมื่อ ไร, ก็ เห็น จะ ต้อง ตาย เมื่อ นั้น

บุญส่ง

เมื่อ นั้น รู้ เช่น นี้ แล้ว, ฉนั้น ก็ ยิง อยากร จะ ช่วย หล่อน มาก ขึ้น อีก  
 แม่ คุณ เอะ, ขอ ให้ ฉนั้น ได้ สบาย ใจ ลึก ที่ เอะ ถ้า หล่อน  
 ยังมี หนี้ ค้าง อยู่ ทราย ไต หล่อน ก็ ยัง คง มี ท่วง, ไม่ เปน  
 สุข ใน ใจ อยู่ ทราย นั้น

จำรัส

ดิฉันได้ อู่ลำห้วยพายาม, เก็บ เล็ก ผสม น้อย แบ่ง เงิน ที่ คุณ  
หลวง ให้ ไร่ รอย, ไร่ หนึ่ง ไป ได้ เปน กอง แล้ว ดิฉัน ก็ คง  
จะ ทำ ต่อ ไป อีก เช่น นั้น ได้

บุญส่ง

ตาม ที่ หล่อน ได้ ทำ มา แล้ว, เปน ที่ ควร ชม อย่าง ยิง แต่  
หล่อน ก็ รู้ อยู่ แล้ว ว่า, เจ้า หนึ่ง บาง ราย อยู่ ข้าง จะ วุ่น มาก ถ้า  
หล่อน ไม่ ได้ วาน ให้ ฉัน ไป จัดการ, บัด เข้า ไป เสีย โดย มาก แล้ว  
คง ได้ เกิด ความ เสีย นาน แล้ว จริง ๆ ไม่ จริง

จำรัส

จริง

บุญส่ง

นั่น นะ ซี เพราะ ฉนั้น ถ้า ไม่ รีบ จัดการ เสีย เร็ว ๆ, บาง ที่  
ความ ร้อน จะ มา ถึง, ฉนั้น ๆ ก็ พะ เอ็น เติ รียม จะ ออก ไป  
หัว เมือง อยู่ ใน เร็ว ๆ นี้ ถ้า ใน ระหว่าง เวลา ที่ ฉนั้น ไม่ อยู่, เจ้า

หน้เกิด วุ่น วาย มาทาง หน้ทาง ลิน ที่นี้ ก็คง ต้อง รั  
 ด้ คุณ หลวง เป็น แม่

จำรัส

ก็ เป็น อยู่

บุญส่ง

เพราะ ฉนั้น, ฉนั้น ขอ ช่วย จัดการ, ชำระ หน้ ของ หล่อน, ให้ เป็น  
 อัน แล้ว ก็น ไป เสีย, ใน คราว เดียว คง จะ เป็น ที่ เรียบ ร้อย  
 ดี กว่า อย่าง อื่น

จำรัส

ขอบใจ คุณ แต่ ดิฉัน จะ ยอม เช่น นั้น ไม่ได้ ขอ รับ ประทาน  
 โทษ เอะ อะ, แต่ ดิฉัน ขอ พุด ตาม ตรง ดิฉัน ไม่ อยาก  
 ให้ คุณ มี บุญคุณ, ติด อยู่ มากกว่า ที่ จำ เป็น โดย แท้ หน้ ลิน  
 ของ ดิฉัน, ขอ ให้ ดิฉัน ใช้ เอง เอะ อะ

บุญส่ง

พุด ไร้ แม่ จำรัส ทำไม หล่อน จึง ได้ ตัด รอน ฉนั้น เสีย จน เหลือ  
 เกิน เช่น น

## จำรัส

ดิฉันไม่ได้ประสงค์จะตัดรอนคุณ ยิ่งไปกว่าคนอื่นเลย ถึง  
คุณผู้ชายที่ได้เคยอนุเคราะห์ดิฉันมาแล้ว, คนไหนๆ ดิฉันก็  
คงจะพูดกับเขา อย่างเดียวกับที่พูดกับคุณ

## บุญส่ง

นี่ฉันไม่แปลกกว่าคนอื่น ๆ บ้างเลย เทียบ ๆ

## จำรัส

แปลกกว่าคนทั่ว ๆ ไป นะ แปลก ละ                      แต่ยังมีคนอื่น ๆ ที่  
อยู่ในประเภทเดียวกับคุณหลายคน                      ในหมู่คนจำพวก  
นั้น                      ถ้าคุณ จะ แปลก กับเขา, ก็ที่ตรงคุณเป็นคนแรกที่  
ได้ จูง ดิฉัน, ให้ เดิน ทางลง เท่านั้น

## บุญส่ง

ฉัน ยัง แปลก กับ อ้าย คนอื่น ๆ อีก อย่างหนึ่ง                      ที่ฉันยังมี  
รู้สึก เสียใจ, ที่ฉันได้ประพฤติน่าผิดต่อหล่อน                      และมีความ  
ประสงค์จะแก้ตัวในเรื่องนี้, ตามแต่ที่จะทำได้                      ( วิงวอน )

พูดโอ้แม่จาร์ล ฉันเสียใจจริงๆ นะ ถ้าฉันไม่ได้มี  
 โอกาส, ช่วยหล่อน ให้พ้น ความทุกข์ ครั้งนี้ ฉันจะไม่มี  
 ความสุข ในใจ อีกเลย จน ตลอด ชีวิต ถ้า เมื่อ หล่อน จะ  
 ไม่ยอม ให้ฉัน ซ้ำระหนึ่แทน, ก็ขอ ช่วย อย่างนี้เถอะ ฉัน  
 ขอรับ เป็น เจ้าหนี้ ของ หล่อน เสีย คนเดียว หนี้ ที่ยัง เหลือ  
 อยู่เท่าไร, ฉัน จะ รับ มา เป็น ของ ฉัน แล้ว เมื่อ หล่อน มี เงิน  
 ทอง, พอ จะ ใช้ฉัน เมื่อ ไรๆ ก็ได้ ฉัน คง จะ ไม่ เกรง รัศ หล่อน  
 เป็น อัน ชาติ

จาร์ล

เออ คุณพูด ยัง งี้ ค่อย ยัง ชั่ว น้อย

บุญส่ง

เอา เป็น ตกลง นะ

จาร์ล

คะเอา เป็น ตกลง

## บุญส่ง

ถ้า เช่น นั้น ฉัน จะ รีบ ไป จัดการ, ชำระ หนี้ ของ หล่อน เสีย ให้  
หมด เมื่อ ทราบ จำนวน แน่ แล้ว, ว่า รวม เป็น เท่าไร, ฉัน จะ  
บอก ให้ ทราบ ฉัน ชอบ ใจ จริง ๆ ที่ หล่อน ยอม ให้ ฉัน ทำ  
เช่น นี้ เท่า กับ เปลื้อง ความ ทุกข์ ฉัน ไป ได้ ส่วน หนึ่ง, ฉัน  
ไม่ มีความ ประสงค์ อะไร ยิ่ง กว่า ที่ จะ ให้ หล่อน, มีความ สุข  
จริง ๆ ขอ ให้ เชื่อ ฉัน เถอะ

## จำรัส

ดิฉัน เชื่อ แล้ว ว่า คุณ มี น้ำ ใจ ดี ต่อ ดิฉัน ผิด กับ คน  
อื่น ๆ ที่ ได้ เคย เลี้ยง ดู ดิฉัน มา

## บุญส่ง

ฉัน ยิน ดี ยิน ดี มาก ฉัน ลา ไป ที่ ละนะ ( แลดู หน้า  
จำรัส ครู่ หนึ่ง ทำ ทาง เห็น ได้ ว่า สงสาร แล้ว ค่อย ๆ  
เอื้อม มือ ไป ลูบ มือ จำรัส ที่ วาง อยู่ บน หมอน )

( ขณะ นั้น หลวงพรพานิชกรรม เข้า มา จำรัสรีบ หดมือ  
ไป แต่หลวงพร ก็ เห็น เสีย แล้ว ทำหน้าบึ้ง ยืน นิ่ง อยู่ )

บุญส่ง

( ลูก ขึ้น แล้ว พุด กับ จำรัส ) ฉันท ลาที่ แม่จำรัส ( ยืน แล้ว  
พุด กับ หลวงพร ) ผม ลาที่

หลวงพร

( พุด เสียง แขง ๆ หน่อย ) มี ธุระ ร้อน อะไร ฤา

บุญส่ง

เปล่า ขอรับ ไม่ ร้อน นัก

หลวงพร

ถ้า เช่น นั้น, รอ พย กับ ผม ประเดี๋ยว ได้ ไหม

บุญส่ง

ก็ได้ ขอรับ

หลวงพร

ถ้า เช่น นั้น โปรด ไป คอย ใน ห้อง รับแขก ลัก ครู เกอะ อีก  
 ประเดี้ยว ผม จะ ออกไป และ บาง ที่ จะ มี ชาว ดี ไป บอกได้

บุญตั้ง

ขอ รับ ( แต่ ตู หลวงพร แล้ว ข้า เลื่อง ตู จำรัส แล้ว  
จึง ออกไป )

หลวงพร

อย่างไร เล่า จะ โทก ทอ แผล ว่า กระไร ก็ ว่า ไป จะ ให้  
 ฉัน คอย ไป อีก ก็ มาก น้อย

จำรัส

เอ๊ะ ! นี้ คุณ หลวง พุด อย่างไร

หลวงพร

ก็ พุด ตรง ๆ นั้น แลละ



จำรัส

ทำไม คุณ มาว่า ดิฉัน โทหก ทอ แผล อะไร ดิฉัน ยังไม่ได้  
พูด อะไร ลัก คำ เดียว

หลวงพร

ก็นั่น นะ ซิ เพราะ ฉนั้น จึง ได้ บอก ว่า ให้ โทหก ทอ แผล ไป  
ตาม ใจ

จำรัส

อ้อ คุณ อยาก จะ ให้ ดิฉัน แผล เรื่อง นายบุญส่ง กับ ดิฉัน,  
มานั่ง พูด กัน อยู่ นะ ฤๅ คะ

หลวงพร

อย่างนั้น ซิ

จำรัส

ก็ ไม่ เห็น จะ อัศจรรย์ อะไร คน ที่ ชอบ พอก กัน, จะ พุด จาก กัน  
บ้าง ไม่ ได้ ที่ เดียว ฤๅ คะ จะ ไป หา มา สู้ กัน บ้าง ไม่ ได้ ฤๅ

หลวงพร

ภายใน เจ็ด วันที่ แล้ว มา นี้ นายบุญตั้ง มา บัด นี้ ห้า วัน  
แล้ว นอก จาก วัน แรก กับ วัน นี้ ไม่ได้ พบ กับ ฉัน เลย  
ตรง มา หา หล่อน เสมอ

จำรัส

ที่เขา ไม่ พบ ก็ เพราะ คุณ หลวง ไม่ อยู่ ที่ นั้น

หลวงพร

จริง ! ข้อ นี้ ฉัน ไม่ ถေးง เขา ช่าง กะ เวลา เหมาะ จะ จริง ๆ  
นะ อะ ๆ !

จำรัส

นี่ คุณ หลวง คิด อย่างไร

หลวงพร

ไม่เห็น จะ ต้อง คิด อะไร นี้ หล่อน มี นึก ว่า ฉัน นะ ไง เสีย  
เต็ม ที่ ๆ นึก จะ หลอก อะไร หลอก ได้ อย่าง ใจ ทุก อย่าง

## จำรัส

ทำไม คุณหลวง พุด เช่น นั้น

หลวงพร

นี่ หล่อน นึก ว่า ฉัน นะ ไม่ รู้ สัก ไร ละ ไร เลย เลย ฤา นึก ว่า  
 ไม่ รู้ ฤา ว่า, นายบุญส่ง นะ เป็น ผัว เก่า ของ หล่อน นึก ว่า  
 ไม่ รู้ ฤา ว่า นาย บุญส่ง มา หา หล่อน สี่ห้า วัน ติด ๆ กัน แล้ว  
 และ มา พุด กัน อยู่ สอง ต่อ สอง, วัน ละ หลาย ๆ ชั่วโมง นึก  
 ว่า ไม่ รู้ ฤา ว่า มี หนังสือ ไป นัด แนะ กัน มา พุด ไร! พุด ไร!  
 ฉัน ก็ ไม่ ไซ่ เต็ก ไซ่ เล็ก ไร เลย, ทำไม นึก ว่า จะ หลอก  
 เล่น ได้ ตาม ใจ ทุก อย่าง ฤา นึก ว่า ฉัน หลง เลย เหลือ เกิน,  
 จะ เอา ความ โททก ไร บื้อน เข้า มา ให้ ก็ คง ถิ่น ทั้ง นั้น

จำรัส

ดิฉัน ผิด ไป แล้ว, ที่ ไม่ ได้ บอก เล่า ความ จริง แก่ คุณหลวง เลย  
 แต่ ตัน แต่ ดิฉัน ไม่ ได้ มี ใจ มุ่ง ร้าย ต่อ คุณ เลย เป็น

ความ ลัทธิ ดิฉัน ไม่ อยาก จะ ให้ คุณ ได้ ความ รัคาญ ร้อนใจ  
โดยไม่ จำเป็น เท่านั้น

หลวงพร

คือ อย่างไร ความ ตั้งใจ ของ หล่อน อยาก จะ บัด, ไม่ ให้ฉัน  
รู้ว่า เป็น คน อย่างไร มา ก่อน เช่น นั้น ฤา อยาก ให้ ฉัน หลง  
เชื่อ ว่า หล่อน เป็น คน ดี ฉะนั้น ฤา

จำรัส

ดิฉัน รับ สารภาพ ว่า ดิฉัน ปรารถนา ให้ คุณ เชื่อ ว่า ดิฉัน เป็น คน  
ดี ลมควร คุณ จะ ชุบ เลี้ยง

หลวงพร

อ้อ! ฮะ ๆ! หล่อน นึก ว่า ฉัน นะ บัดชบ บัดโถม เสีย เต็ม  
ประดา ฤา นี้ แนะ จะ บอก ให้ ฉัน รู้ แล้ว ว่า นายบุญส่ง  
นะ, เป็น ผู้ คน แรก ของ หล่อน ครั้น ผละ จาก นายบุญส่ง  
ไป แล้ว, ก็ มี คน รับ ต่อ ๆ กันไป เป็น ลำดับ เป็น ทอด ๆ ไป  
ใน ชั้น ต้น ๆ หล่อน ก็ เลือก มาก หน่อย มา ตอน ปลาย ๆ ลง

ไม่เลือกแล้ว      ลักแต่ใครมีเงินก็ซื้อหล่อนไปเลี้ยงไว้  
ได้      จริงๆไม่จริง

จำรัส

(ก้มหน้า) จริง

หลวงพร

ฮือ! ก็ เมื่อ หล่อน ตกเบ็ด ติด ปลา ตี อย่าง ฉับ เช่น นี้, หล่อน มี  
ปล้ม เหลือเกิน ถ้า      มี นึก ถ้า ว่า คง ได้ กิน อิ่ม ไป นาน

จำรัส

ดิฉัน จะ สรรภาพ ต่อ คุณ โดย ตรง      เมื่อ ก่อน ที่ ดิฉัน จะ ได้  
พบ คุณ หลวง ดิฉัน ลำบาก เต็ม ที่ อยู่ แล้ว      เกือบ ไม่มี อะไร  
จะ กิน อยู่ แล้ว      หนี้สิน ก็ ท่วม หัว      จะ เอา ตัว ไม่ รอด อยู่  
แล้ว      เพราะ ฉนั้น เมื่อ คุณ มี ความ แศตคา ดิฉัน      ดิฉัน จึง  
ยินดี มา อยู่ กับ คุณ      ยินดี จริง ๆ      นึก ว่า ได้ พัน ทุกข์ ไป  
ที่ หนึ่ง

หลวงพร

อะ ๆ! พุด ยั่งง ซิติ พุด อะไร ก็ พุด ทรง ๆ ซิติ ตอน นี  
ฉัน เชื่อ ว่า จริง ละ

จำรัส

ยังไม่ จบ คะ ขอ ดิฉัน เล่า ต่อ ไป

หลวงพร

ว่า ไป ซิติ

จำรัส

เมื่อ แรก ดิฉัน มา อยู่ กับ คุณ, ดิฉัน ก็ นึก หา ประโยชน์ ที่ คุณ, อย่าง ที่ ได้ เคย มา แล้ว กับ คน อื่น ๆ แต่ เห็น ว่า คุณ ดู ทำ ทาง ดี กว่า คน อื่น ถ้า รู้ เลี้ยว ว่า ดิฉัน ได้ เป็น คน เลี้ยว มา แล้ว อย่าง ไร บาง ที่ คุณ ก็ จะ ไม่ ต้อง ประสงค์ ดิฉัน เพราะ คุณ เป็น คน ที่ เป็น เสรี รู้ ผู้ หญิง คง จะ เต็ม ใจ, ฤ็ ประสงค์ มา เป็น เมีย คุณ มาก คุณ จะ หา ใหม่ ก็ คน ก็ ได้ ดิฉัน จึง บัด ความ ไม่ ให้ คุณ ทราบ เลย, ว่า ดิฉัน ได้ เคย เป็น คน อย่าง

ไร มา ครั้น เมื่อ ได้ มา อยู่ กับ คุณ แล้ว มา รู้จัก ความ  
รัก, และ ความ เมตตา ของ คุณ, ที่มี แก่ ดิฉัน จริง ๆ มา  
แต่ เห็น ใจ คุณ ว่า ดี อย่างไร จะ หา ใคร เสมอ เหมือน อีก  
ไม่ได้ แล้ว นาน นาน แล้ว, ดิฉัน ยัง ไม่ได้ รับ ความ เลี้ยงดู  
ดี เช่น นี้ เคย พบ แต่ ผู้ ชาย, ที่ เลี้ยง ดิฉัน ไว้ เหมือน เลี้ยง  
ม้า, ฤๅ สัตว์ อะไร ตัว หนึ่ง พอ เขา จืด เมื่อไร ก็ ไล่ ไป เท่านั้น  
นี่ คุณ หลวง ได้ เลี้ยง ดู, และ ประพฤติ ต่อ ดิฉัน อย่าง ดี ที่ สุด  
แปล ที่ จับ ใจ ดิฉัน จริง ๆ, เพราะ ฉนั้น ดิฉัน ได้ ตั้ง ใจ กระทำ ลัทธิ  
ไว้ว่า ต่อ ไป แปล เล็ก, ไม่ ประพฤติ อย่าง ที่ เคย มา อีก เลย  
เหมือน เกิด ใหม่ อีก ชาติ หนึ่ง ที่ เดียว จะ ขอ อยู่ กับ คุณ  
หลวง จน ตราบ เท่า วัน ตาย ไม่ ขอ มี ที่ พึ่ง อื่น, นอก จาก คุณ  
หลวง อีก แปล อัน ชาติ

หลวงพร

ก็ ถ้า เมื่อ มี ความ นัย ถือ ฉนั้น ถึง เพียง นั้น ทำไม่ ต้อง บัณฑิต  
ไม่ให้ รู้ ความ จริง ละ

จำรัส

เพราะ ใน ชั้น ตัน ไม่ได้ บอก ความ จริง เสีย แล้ว

หลวงพร

ก็ ชั้น หลัง ละ

จำรัส

ชั้น หลัง นี้ ตัน มี ความ วิตก ไป ว่า ถ้า คุณ ทราบ ความ จริง, บาง ที ก็ จะ ชับไล่ ตัน เสีย ได้ เพราะ ฉนั้น ตัน ใ้ นึก ไว้ ว่า ถ้า แม่ ได้ มี ลูก ลัก คน หนึ่ง, แล้ว ก็ จะ บอก คุณ ถึง คุณ จะ โกรธ จะ เคือง เพียง ไร, ก็ คง จะ ต้อง เห็น แก่ ลูก บ้าง คง จะ ไม่ ชับไม่ ไล่ ไป, ให้ ได้ ความ ขาย ตลอด ถึง ลูก ด้วย

หลวงพร

ก็ ส่วน เรื่อง ที่ นายบุญส่ง กลับ มา สนทนมน อีก นะ, เป็น อย่าง ไร กัน

จำรัส

คือ เป็น เช่น นี้ ตัน ได้ เล่า แล้ว, ว่า เมื่อ ก่อน จะ มา ได้ กับ



คุณ, ดิฉัน มีหนี้สิน อยู่มาก ได้ตั้งใจไว้ว่า, ถ้า มี ช่อง  
 เหมาะ จะ ขอ เงิน คุณ ไป ใช้หนี้ แต่ มา รู้ ลึก ว่า, ถ้า ทำ  
 เช่น นั้น, คุณ ก็ จะ เกิด ลีบ ลาว รว เื่อง ขึ้น ดิฉัน จึง งตไว้  
 ไม่ ขอ เงิน ไป ใช้หนี้ ดิฉัน ล้อ ล่า หัก กัน เงิน ที่ คุณ ให้, เปน  
 ค่า ใช้ สรอย ส่วน ตัว ทุก ๆ เดือน นั้น ไป ชำระ หนี้ เสีย ส่วน  
 หนึ่ง ทุก เดือน ไป ก็ ค่อย ๆ ล้าง ไป ที ละ เล็ก ละ น้อย จน  
 เหลือ น้อย แล้ว แต่ ว่า ก็ ยังมี ---

หลวงพร

นี่ ดิฉัน ตาม ถึง เื่อง นายบุญส่ง ทำไม เอา เื่อง หนี้สิน อะไร  
 มา พูด

จำรัส

เรื่อง มัน ต่อ กัน คุณ ไม่ พัง ดิฉัน ให้ ตลอด ก่อน นี้ คะ

หลวงพร

เฮ้ ว่าไป

## จำรัส

คนที่ผมณ ไซ้ ไป แล้ว ก็ หลาย ราย แต่ ก็ ยัง มี เหลือ อยู่  
 ราย ที่ เหลือ ๆ อยู่, เกิด วัน ทวง จะ เอา ให้ ได้ เร็ว ๆ, จะ ขอ  
 ผัด ก็ ไม่ ยอม เขา ว่า จะ ไป พ้อง ที่ ศาล ดิฉัน มี รั้ว ที่ จะ  
 ทำ อย่างไร เกือบ จะ หมด ทาง อยู่ แล้ว พระ เณร นายบุญส่ง  
 มา หา คุณ หลวง วัน หนึ่ง คุณ ไม่ อยู่ ดิฉัน ก็ บอก เขา  
 ว่า, ให้ คอย ลัก ครัว หนึ่ง คุณ หลวง คง กลับ เขา ก็ เลย นิ่ง  
 ค่อย อยู่ กับ ดิฉัน พุด กัน ไป พุด กัน มา ก็ หนี ไป ทาง หนี ลีน  
 อะไร ต่าง ๆ, ดิฉัน ก็ เล่า เรื่อง ให้ เขา ฟัง นายบุญส่ง ก็ รับ  
 รอง, ว่า จะ ช่วย ไป พุด จาก ผัด เจ้า หนี ให้ เพราะ นายบุญส่ง  
 เป็น คน มี เงิน เขา ไป รับ เป็น ประกัน เจา หนี เขา ก็ เชื่อ ถือ

## หลวงพร

ก็ ที่ มา หา กัน บ่อย ๆ นะ มา ทำ ไม เล่า

## จำรัส

เขา มา รับ เงิน จาก ดิฉัน ไป ไซ้ หนี และ ราย ใด ที่ ไซ้ แล้ว,  
 ก็ นำ ไป เสรี มา ให้ ดิฉัน

๓๑

หลวงพร

มา ด้วย ธุระ เรื่อง ไข้ หนั อย่าง เดียว เท่านั้น แลละ ฤา

จำรัส

เท่านั้น

หลวงพร

ฮือ! จบ เรื่อง ฤา ยัง

จำรัส

หมด เท่านั้น

หลวงพร

ฉันไม่ เชื่อ จน คำ เดียว

จำรัส

อะไรคะ

หลวงพร

(เสียง ตัง) บอก ว่า ไม่ เชื่อ จน คำ เดียว      ตอ แผล แต่ คั้น

จน ปลาย

จำรัส

พุทโธ! (คลาน เข้าไป ใกล้ หลวงพร แล้ว พุท วิงวอน)

คุณหลวง ไม่มี ความ เมตตา ตีฉัน จริง ๆ ที่เดียว ฤา

หลวงพร

คนที่ เขา ได้ เลี้ยงหมา ไว้ อย่าง ดี บดี ให้ กิน อยู่ อย่าง ดี แล้ว  
หมา นั้น มัน กลับ กัด เขา มือ เจ้า ของ เจ้า ของ เขา จะ เมตตา  
ไหม คิด ดู ที่ ฤา

จำรัส

ตีฉัน ไม่ได้ ประพจน์ นอกใจ คุณ หลวง เลย ทั้ง ด้วย กาย  
ด้วย วาจา ฤา ด้วย ใจ ตีฉัน นับถือ คุณ หลวง ยิ่ง กว่า  
ใคร ๆ, แทะ ยิ่ง กว่า บิดา มารดา, รัก คุณ หลวง ยิ่ง กว่า ชีวิต

หลวงพร

ก็ นายบุญส่ง ละ

จำรัส

นายบุญส่ง ถึง จะ เคย ได้ เป็น คู่เมีย กัน มา, ก็ ขาด ตอน กัน

มานานแล้ว, ไม่ได้มีความรักเหลืออยู่เลย จน นิดเดียว

หลวงพร

นี่จะให้ฉันเชื่อเช่นนั้น ฤ

จำรัส

ความ ลัทธิจริงเป็น เช่นนั้น คุณหลวง จะ เชื่อ ฤ ไม่ เชื่อ ก็แล้ว  
แต่ จะ ไปรต

หลวงพร

ฉันไม่เชื่อ

จำรัส

ก็ เรียก นายบุญส่ง มา ถาม ตูเอง ซิคะ

หลวงพร

จะมี ประโยชน์ อะไร คง จะ ได้ นัดกัน ไว้ แล้ว เป็น แน่ว่าจะ  
พูด อย่างไร

## จำรัส

พุทธโอ้ คุณหลวง ทอด ความ เมตตา จริง ๆ ที่ เตียว ฉา

## หลวงพร

นี่แน่ะ จะว่า อะไร ให้ พัง เมื่อแรก ฉัน พบ หล่อน นะ  
 ฉัน เชื่อ จริง ว่า หล่อน เป็น แม่ หม้าย เป็น คน ดี เรียบ ร้อย  
 แต่ ต่อ มา พวก เพื่อน ผู้ง คน ที่ ชอบ พอกัน ใคร ได้ ใคร ก็  
 ว่า กล่าว ตักเตือน ฉัน ว่า ฉัน น่า จะ ได้ ความ เดือดร้อน,  
 เพราะ เขา หล่อน มา เลียง ไว้ เขา พา กัน มา บอก มา เล่า ว่า,  
 หล่อน ได้ เคย เป็น คน อย่าง ไร มา แล้ว ฉัน พัง เขา แล้ว ก็  
 ได้ เถียง เขา ว่า ฉัน ยัง เชื่อ อยู่ ว่า ที่ หล่อน ได้ เสีย ผู้ เสีย  
 คน ไป แล้ว เป็น ความ ผิด ของ ผู้ ชาย เพราะ ผู้ ชาย ที่  
 ได้ ๆ หล่อน ไป, ไม่ ได้ เลียง ตู ให้ ดี จริง ฝ่าย ฉัน เลียง ตู  
 หล่อน ดี จริง ๆ ให้ ได้ มี ความ สุข ความ สบาย ตาม สมควร จึง  
 ยัง มีความ หวัง อยู่ ว่า, บาง ที่ จะ แก่ โรค ร้าย เก่า ให้ หาย ไป  
 ได้ แต่ นี้ ฉัน มา รู้ ลึก ตั้ว แล้ว, ว่า ตั้ว ฉัน คิด ผิด หวัง ผิด

ผู้หญิงอย่าง เช่นหล่อน, เหมือนผ้าที่เข็ญเสียดหลาย ซับหลาย  
 ซ้อนเต็มที ของ โลโครก ชีม ซาบ เข้าไป ใน เนื้อ ผ้า เสียด  
 แล้ว อย่งไร ๆ ก็ ฟอกไม่ขาว ฟอกไม่ขาว ได้อีก ต่อ  
 ไป แล้ว

### จำรัส

คุณหลวง ไปรต เมตตา ตินัน ลัก ที่ เถอะ เจ้า คะ อย่า เพื่อ  
 หุน หัน พลัน แล่น ไป เลย ตินัน ไ้มา อยู่กับ คุณ เหมือนไ้  
 เกิด ใหม่ คุณหลวง อย่า ว่า ตินัน เสียดโดย ประจุบัน หันถ้วน  
 เช่น น้เลย ขอโอกาส ให้ ตินัน แล่ตง ตาม บวิสุทธ์ ให้ปรากฏ  
 ลัก ที่ เถอะ เจ้าคะ

### หลวงพร

นี่แน่ะ! ผ้าที่เข็ญ สกระปรก ฟอกไม่ขาว แล้ว จะ ควร  
 ทำยังง (ควักผ้า เช็ดหน้า ออกมา ฉีกแล้ว ข้าง) นี่!  
 ไ้แต่ยังง เท่านั้น

## จำรัส

คุณหลวง ดินันท์ ขอ ประทาน ให้ พัง ดินันท์ หน่อย

หลวงพร

(ควาต) เลิกที! ข้าไม่ อยาก พัง เลียง มิ่ง อีก ต่อ ไป แล้ว  
 มิ่ง นะ คือ อี กากี กาลี บ้าน กาลี เมือง ครัว จะ เขา ไล่ แพ  
 ลอย ทะเล ไป เสีย เท่านั้น, ข้าไม่ อยาก เห็น หน้า เห็น ตามิ่ง  
 อีก ต่อ ไป ข้า ของ ที่ ข้า ให้ แต่ง อยู่ นะ เอา ของ ข้า คืน มา  
 แหวน นั้น นะ ถอด มา ถอด! (จำรัส ถอด แหวน ทุก วง ลัง  
ให้ หลวงพร ทำ ทาง ดู เหมือน คน ที่ งง ๆ ตลอด ไป) กำไล  
 ทั้ง สอง ข้าง เออ! (จำรัส ถอด ลัง) คัมหุ วิว!  
(จำรัส ถอด ลัง) ลายสร้อย! (จำรัส ถอด ลัง) เข็มกลัด  
อย่า ร่ำไร (จำรัส พยายาม จะ ถอด มือ สั้น ถอด ไม่ ใคร ได้)  
ร่ำไร นั้ (หลวงพร ตรง เข้า ไป กระชาก เข็ม จาก ที่ เลื้อ  
จน เลื้อ ขาด ของ ที่ ถอด มา แล้ว หลวงพร เอา ถือ รวบ ไว้ ใน มือ)



ของ เหล่า นั้ อื่ กากี้ ได้ แต้ง แล้ว ความ อี้ปรี ติด, จะ ให้ ไคร  
 ใช้ อื่ ก, กี้ จะ พลอย อี้ปรี ไป ด้วย ( ขว้าง ของ ทัง หมด  
 ออกไป ช้าง นอก ) เขา เอะ จะ ไป บอก ผัว เก้า ของ มิ่ง,  
 ให้ มา พา เขา มิ่ง ไป ( ตั้ง ท่า จะ เดิน ไป )

จำร้ล

( เข้า ไป กอด หลวงพร ัว ) คุณ หลวง เจ้าขา พัง ดินัน อื่ ก  
 คำ เอะ

หลวงพร

อย่า จับ ข้า ไป! ( ผลัก จำร้ล ล้ม ลง แล้ว ออก ไป )

( จำร้ล ตลิ่ง อยู่ ครู่ หนึ่ง แล้ว ไป ชบ หน้า ลง ที่ หมอน

ร้อง ให้ อื่ ก ครู่ ๑ นาย บัญล้ง เข้า มา )

บุญล้ง

แม่ จำร้ล นี ะไร กัน ทำไม คุณ หลวง จึง โกรธ มาก เช่น นี

จำรัส

เพราะคุณ นะ ซิ คุณ นี้แหละ เป็น กาลกิณี แก่ ดิฉัน จริง ๆ  
เมื่อแรก ที่ จะ เลีย คน ก็ เพราะ คุณ จน เกิด ใหม่ อีก ชาติ หนึ่ง  
แล้ว คุณ ก็ ตาม มา ผลาญ ดิฉัน อีก

บุญส่ง

ก็ นี้ เกิด เหตุ อะไร กัน ขึ้น เล่า

จำรัส

คุณ หลวง แก ว่า ดิฉัน นะ ประพาศ นอกใจ แก มา ประพาศ  
เป็น ชู้ กับ คุณ ผู้ เป็น ผัวเก่า

บุญส่ง

พูด ไร ทำไม เป็น เช่น นั้น ไป ได้ ทำไม หล่อน ไม่ เล่า ความ  
จริง ให้ แก ฟัง

จำรัส

เล่า แล้ว แก ว่า ดิฉัน คอแหล แก ว่า ดิฉัน เหมือน ผัว ที่  
เขื่อน เปรอะ จน เหลือ เกิน อย่างไร ก็ ฟอก ไม่ ขาว

๓๘

บุญส่ง

ก็แล้วยังไงล่ะ

จำรัส

ก็ผ้าที่ฟอกไม่ขาวแล้ว ใช้ไม่ได้แล้ว เขา ทำ อย่างไร  
กันเล่า

บุญส่ง

ทั้ง

จำรัส

นั่น! ทั้ง

บุญส่ง

อ้อ! ฉัน ฟัง เข้าใจ เต็มใจ <sup>๕๕</sup>เอง เมื่อ <sup>๕๕</sup>แต่ ก็น แก ออก ไป  
บอก ฉัน ว่า หล่อน อยาก พบ ฉัน แล้ว แก พุด ต่อไป ว่า บาง  
ที ฉัน จะมี สติปัญญา สามารถ ยิ่ง กว่า ตัว แก ใน การ ซักฟอก

จำรัส

ก็แล้ว นี่ คุณ จะ ทำ ยังไง ต่อไป ถ้า เมื่อ หมด เรื่อง ที่ จะ พุด

หากันแล้ว, ก็ควร จะไป เสียที จะ ดี กว่า ภาระมั่ง ติฉิน เชื่อ  
ว่าหน้าคุณ, คงจะไม่ ดัน พย ที่ จะ อยู่ ซ้ำ ต่อไป ใน บ้าน นี้  
เป็นแน่

บุญส่ง

ก็ หล่อน ละ

จาร์ล

ติฉิน เป็น ผัว โสโครก พอกไม่ ขาว ก็ เป็น ไป ตาม ที่  
สมควร แก่ ผัว อย่าง นั้น

บุญส่ง

นี่แน่ แม่จาร์ล ฉัน รู้ สึก ตัว ว่าฉัน เป็น ผู้ ที่ ให้ร้าย แก่ หล่อน,  
มาก มาย มา แล้ว ขอ แก่ ไช ทำ ดี ให้ แก่ หล่อน ลัก ที ถ้า  
หล่อน จะ ยิน ยอม ไป อยู่ กับ ฉัน อีก คราว นี้ ฉัน จะ เลี้ยง คุ  
หล่อน ให้ ดี ที่ สุด ถ้า เป็น ไป เช่น แต่ ก่อน อีก ขอ อย่า ให้  
ฉัน มี ความ เจริญ ต่อไป อีก เลย ขอ อย่า ให้ ได้ มี ความ  
สุข ภาย สุข ใจ ต่อไป อีก เลย, ทั้ง ใน ชาติ นี้ ชาติ น้า

## จำรัส

ดิฉัน ขอโทษ จะทำตาม คุณ ประสงค์ ไม่ได้ มัน พัน  
 เวลา มาเสียแล้ว ถ้าดิฉัน กลับไป อยู่กับ คุณ อีก ครั้ง นี้ ก็  
 เหมือน แสดง ให้ปรากฏ แก่ โลก, ว่า ดิฉัน ชั่ว จริง อย่างคุณ  
 หลวง ว่า ทุก ประการ ดิฉัน ได้ กระทำ สัตย์ ปฏิญาณไว้ แล้ว  
 ว่าจะไม่ ขอ พึ่ง ผู้ชาย ใด นอกจาก คุณหลวงพร อีก, ใน ชีวิต นี้  
 เมื่อ คุณหลวง แก่ เห็น ว่า ดิฉัน เลว ทรมาน ชั่ว ช้ำ, เกิน ที่ จะ เสีย  
 ได้ แล้ว ดิฉัน ก็ จำใจ ต้อง หลีก ไป เสีย ให้พ้น ดิฉัน รัก  
 คุณ หลวง มาก, เกิน ที่ จะ ทำให้ แก่ คง ได้ รัย ความ คับ แค้น  
 ว่าคาญ ต่อไป ขอ อย่าง เดียว แต่ ให้ เปลื้อง ทุกข์ คุณหลวง  
 เท่านั้น ถึง จะ ต้อง สละ ชีวิต ก็ ไม่ เสีย ตาย เลย เพราะ  
 ดิฉัน รัก คุณหลวง ยิ่ง กว่า ชีวิต

บุญส่ง

แม่จำรัส พัง ฉันทน์ น้อย การ ที่ ฉันทน์ ขอ ให้ หล่อน, กลับไป

อยู่กับฉัน ครั้งนี้, ไม่ใช่แค่ที่จะให้, แผน การ สดวก แก่ตัว  
 หล่อน อย่าง เดียว ฉัน บอก ตรง ๆ ว่า ฉัน รู้สึก ว่า, ได้ ทำ  
 ความ ทุกข์ ให้ หล่อน มาก นั้ก แล้ว ถ้า ไม่ได้ ใช้ หนี้ ด้วย  
 ความ สุข ฉัน ก็ จะ ต้อง เกลียด ชัง ตัว เอง ไป, จน ทราบ เท่า  
 วัน ตาย ที่ เดียว

จำรัส

เดย เวลา เสีย แล้ว อย่าง ไร ๆ ก็ ฟอก ไม่ ขาว ได้ ใน ซาติน  
 ดิฉัน ลา ที่ ( ลุก เข้า ไป ใน ห้อง )

( นายบุญส่ง ยืน ค้าง อยู่ ครู่ หนึ่ง จน หลวงพร เข้า มา )

หลวงพร

ยังไฉ เมื่อ ไท้ไร จะ ไป อ้าว นี้ จำรัส ไป ไหน  
 บุญส่ง

เข้าไปใน ห้อง

หลวงพร

อ้อ! ไป เก็บ เช้า ของ ฤา

## บุญส่ง

คุณหลวง ขอ รับ ผม ขอ รับ ประทานโทษ ลัก ที่ แต่คราว  
นี้ คุณหลวง เห็น จะ เข้าใจ ผิด เสีย เป็น แน่ แล้ว

หลวงพร

ผิด อย่างไร

## บุญส่ง

แม่ จำรัล นะ ขอ รับ แต่ ก่อน มา จะ เคย เป็น อย่างไร ก็ ตาม  
แต่ เดียว นี้ ผิด กัน แน่ แล้ว รัก คุณหลวง จริง ๆ ผม รับ ประกัน  
แทน ผม จะ บอก ตามตรง เมื่อ แต่ ก็นี้, ผม ได้ อ้อนวอน  
ขอ ให้ เขา กลับ ไป อยู่ กับ ผม ผม รับ จะ เลี้ยง ดู ให้ ดี ไม่ ตั้ง  
ขว้าง อีก เลย จน ตลอด ชีวิต เขา ก็ ไม่ ตกลง เขา ว่า  
เขา ได้ ปฏิญาณ ไว้ แล้ว ในใจ ว่า จะ ไม่ ขอ พึ่ง ผู้ ชาย ไต,  
อีก ต่อ ไป นอก จาก คุณหลวง เมื่อ คุณ หลวง จะ ไม่ เลี้ยง เขา  
แล้ว เขา ก็ จะ หลีก ไป ให้ พัน ไม่ อยู่ ให้ คุณหลวง ได้ รับ

ความ ไร้ค่าอีกต่อไป ส่วน กับ ผม นั้น, เขาไม่ยอม ไป  
ด้วย เป็น อัน ชาติ

หลวงพร

ขอ ผัด หน่อย เอะ อะ พอ ไป ตูหรั๊ด ตูหเร่ อยู่ หน่อย ไม่มี  
อะไร จะ กิน เข้า แล้ว, ก็ คง หัน เข้า ไป หา ผัว เก่า อย่า วิตก  
แล้ว คง ได้ วัน หนึ่ง

บุญส่ง

ผม กลัว จะ ไม่ เป็น เช่น นั้น ผม พุด จริง ๆ นะ ขอรับ แม่  
จำรัล เตี้ยว นี้ เป็น คน ละ คน ผิด กับ แต่ ก่อน มาก ผม  
วิตก อยู่ ว่า, อาจ จะ เป็น อัน ตราย ได้

หลวงพร

เชื่อ เอะ อะ ไม่ ต้อง วิตก ผู้หญิง เช่น นี้ เคย อย่างไร มา  
แล้ว, ก็ คง เป็น ไป อย่าง นั้น หากิน อย่าง อื่น ไม่ เป็น, นอก  
จาก ทาง ขาย ตัว ให้ แก่ ผู้ชาย



บุญส่ง

คุณหลวง ย่า ประมาท      ผม ยัง วิตก อยู่

หลวงพร

ก็ เมื่อ วิตก, ก็ ไป จัดการ พุดจากัน ให้ ตกลง เลี้ยว เร็ว ๆ, ก็ แล้ว

กัน      แต่ จะ มารอ ข้าง อยู่ใน บ้าน ฉนั้น อีก ไม่ได้      จำรัล

เข้าไป ทำ อะไร อยู่ใน ห้อง ก็ ไม่ รู้, มัว ตะบิต ตะบอย แต่ง ตัว

อยู่ กระมัง จำรัล! จำรัล!      เมื่อ ไท้ไร จะ ออก มา เล่า จำรัล!

( เดิน ไป เปิด ประตู ห้อง เข้า ไป      ลัก คุรุ ๑ กลับ ออก มา

มือ ถือ ขวด เล็ก ๆ มา ขวด ๑      หน้า ตา เหมือน คน ลึน ลติ

มายืน ตดิ้ง อยู่ )

บุญส่ง

( ตกใจ เข้า ไป จับ มือ หลวงพร )      คุณ หลวง!      อะไร ---

อะไร ขอรับ

หลวงพร

(ยังตลิ่ง พุด เหมือน คนละเมอ) จำรัส -- ตาย -- เสียแล้ว!

( ทั้ง สอง คน ยืน ตลิ่ง อยู่ จน บัด ม่าน )

จบเรื่อง  
~~~~~